

Ἱστορία τοῦ Τάγματος τῶν Ἀδελφῶν
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Εὐαγγελιστῆ
τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης

F. J. MOLITOR

Ἱστορία τοῦ Τάγματος τῶν Ἀδελφῶν
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Εὐαγγελιστῆ
τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης

ὑπαγορευθεῖσα κατὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1829
στὸν *Johan Friedrich von Meyer* καὶ βασισμένη στις
ἀφηγήσεις τοῦ *Ephraim Joseph Hirschfeld*

Μετάφρασις καὶ Ἐπιμέλεια Ἐκδόσεως
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΗΣ

Ὁ Καθηγητὴς F. J. Molitor
Ἐλαιογραφία ἀγνώστου ζωγράφου, στὴν Στοὰ τοῦ
«Γεννωμένου Φωτὸς» στὴν Φρανκφούρτη

Ίστορία τοῦ Τάγματος τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Εὐαγγελιστῆ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης

Δύο ἀδελφοί, ὀνομαζόμενοι Ecker von Eckhoffen, καταγόμενοι ἀπὸ τὴν Βαυαρία, εἶχαν δημιουργήσει φήμη μέσα στὸ [Ροδοσταυρικὸ] ¹ Τάγμα: ὁ πρεσβύτερος μάλιστα, ὁ Hans Friedrich, ἔγινε μέλος τοῦ Περιστευλίου τῶν Ροδοσταύρων στὸ Sulzbach. Αὐτοί, ἀρχικῶς ἀκολουθοῦσαν μία τάσι ἀρκετὰ προτεσταντικὴ· ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ κάποια μεταρρύθμισι τοῦ συστήματός τους, υἱοθέτησαν μία τάσι περισσότερο καθολικίζουσα, ἡ ὁποία διαδόθηκε στὴν Βαυαρία (στὶς δύο Μεγάλες Στοῆς τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Ρατισβόννης), καθὼς καὶ στὴν Αὐστρία καὶ στὴν Πρωσσία.

Οἱ ἐν λόγῳ Στοῆς ὑπῆρχαν ἤδη ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '40 τοῦ περασμένου αἰῶνα· σ' αὐτὲς δὲ ὁ Eckhoffen ἔπαιξε σημαντικὸ ρόλο κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '70, συνάπτοντας σχέσεις – ὅπως φαίνεται – μὲ ἐπιφανῆ μέλη τῶν Στοῶν τῆς Αὐστρίας. Ἀλλὰ τσακώθηκε μὲ τοὺς Ροδοσταύρους καὶ ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸ Τάγμα τους. Τὸ 1782 – ὅπωςδῆποτε κατόπιν

¹ Προσθήκη τοῦ μτφρ.

τῆς ἀποβολῆς του – συνέγραψε ἕνα ἔργο ὑπὸ τὸν τίτλο «Οἱ Ροδόσταυροι ξεγυμνωμένοι»².

Πιθανότατα εἶχε ἤδη τὴν πρόθεσι νὰ δημιουργήσῃ ἕνα νέο Τάγμα, ὅταν ἔκανε τὴν γνωριμία τοῦ πατρὸς Ἰούστου στὴν Βιέννη. Ὁ Φραγκισκανὸς αὐτὸς μοναχὸς εἶχε τὴν εὐθύνη τοῦ φαρμακείου τοῦ ἀββαείου του καὶ εἶτε ἀνήκε στὸ Τάγμα τῶν Ροδόσταύρων, εἶτε ἀσχολεῖτο μὲ τὸ ἀλχημικὸ ἔργο³.

Ἐξ ἄλλου εἶχε ἀποκτήσει καὶ ἄλλες γνώσεις, ἀπὸ τὰ ταξίδια του στὴν Ἀνατολή: διότι εἶχε περάσει μακρὸ χρόνον σ' ἕνα μοναστήρι στὴν Ἱερουσαλήμ. Ἐκεῖ, στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, εἶχε συνάψει σχέσεις μὲ Ἑβραίους Καββαλιστές καὶ συγκεκριμένα μὲ κάποιον Ἀζαρία – ἀρχικὰ ἔμπορον, ὁ ὁποῖος εἶχε κληροδοτήσῃ τὴν ἐπιχειρήσί του στὸν γυιὸ του, ὥστε ὁ ἴδιος ν' ἀφιερωθῆ ἀποκλειστικῶς στὶς [ἑσωτερικὲς] ἐπιστῆμες.

Ὁ Ἀζαρίας ἦταν μέλος μίας ἀδελφότητος Ἑβραίων καββαλιστῶν, διαδεδομένης καὶ στὶς τρεῖς περιοχὲς τοῦ Παλαιοῦ Κόσμου· ἔχοντας ἐγκαταλείψει τὶς ἐπιχειρήσεις του, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ταξιδεύσῃ σὲ διάφορες χῶρες, ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Τάγματός του.

Ἔτσι, μέσῳ τοῦ Ἰούστου ὁ Eckhoffen μῆθηκε στὶς ἰουδαιοχριστιανικὲς [μυητικὲς] γνώσεις· ἀλλὰ δὲν ὀφείλει σ' ἐκείνον τὴν ἀπαρχὴ τῆς προόδου του

² «Der Rosenkreuzer in seiner Blösse».

³ Τὸ οἰκογενειακὸ του ὄνομα ἦταν Bischof.

στο θεωρητικό μέρος αὐτῶν, ἀφοῦ εἶχε ἀντλήσει ἀπὸ τοὺς Ροδοσταύρους πολλὰς πρακτικὰς γνώσεις ὅσον ἀφορᾶ στὴν Ἀλχημεία καὶ στὴν Μαγεία. Ἀγνοοῦμε ἐὰν ἄρχισε τότε νὰ συνδέεται μὲ τὶς μυστικὰς ἐργασίαις πὺ ἐλάμβαναν χώραν στὴν Βιέννη, ἢ ἐὰν αὐτὲς εἶχαν ἤδη ξεκινήσει ἀπὸ τὸν Ἰουστο. Ὅμως ὁ Eckhoffen ὑπῆρξε ὁ πραγματικὸς διοργανωτὴς αὐτῶν, υἰοθετῶντας ἀρχικῶς τὸ ὄνομα τῶν «Ἀδελφῶν τοῦ Φωτός» (Fratres Lucis).

Τὸ τυπικὸ τῶν ἐν λόγῳ ἐργασιῶν ἦταν καββαλιστικόν: ἐπὶ παραδείγματι, ὑπῆρχαν δύο στήλες ὀνομαζόμενες *Νετσά* καὶ *Χῶδ*.

Ὅταν ἡ πρώτη μορφή τοῦ Τάγματος κριθῆκε ἀνεπαρκής, δόθηκε σ' αὐτὸ μία νέα μορφή καὶ τότε υἰοθετήθηκε ἡ ὀνομασία τῶν «Ἀδελφῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Εὐαγγελιστῆ τῆς Ἀσίας στὴν Εὐρώπη».

Ὁ Eckhoffen ὑπῆρξε ὁ ἰδρυτὴς καὶ ἀρχηγός· ὁ Ἰουστός ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ μυστικοῦ διδασκάλου, ὁ δὲ Ἀζαρίας δὲν ἦταν κυριολεκτικῶς μέλος, ἀλλὰ ἔφερε διαμηνύσεις ἀπὸ μακρῶν⁴.

⁴ Οἱ Katz καὶ Scholem πιστεύουν ὅτι ὁ «Ἀζαρίας» ἀποτελοῦσε ἐπινοημένο πρόσωπο καὶ – προσθέτει ὁ Scholem – «συνιστᾶ, πράγματι, τὸ alter ego τοῦ Schönfeld (περὶ Schönfeld βλ. παρακάτω), γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Ecker καὶ ὁ Hirschfeld ἀρέσκοντο νὰ πλέκουν φανταστικὰς ἱστορίας, ὅπως συνηθίζεται σὲ τέτοιου εἴδους ἀδελφότητες». Ἀκόμη πιθανότερο εἶναι τὸ νὰ δημιουργήθηκε τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἀπὸ τὸν Schönfeld ἢ τὸν Bischof, γιὰ νὰ ἀποκρύψουν τὴν πραγματικὴ προέλευσι τῶν μεσσιανικῶν καὶ συγκρητι-

Γιὰ νὰ συμπληρώσει τὴν τυπικὴ δομὴ τοῦ Τάγματος καὶ νὰ κερδίσει τὰ ἀπαραίτητα μέλη, ὁ Eckhoffen ταξίδευσε στὸ Τυρόλο. Ἐκεῖ, στὸ Innsbruck, ἔκανε τὴν γνωριμία ἑνὸς Ἑβραίου, τοῦ [Ἐφραϊμ] Ἰωσήφ Hirschfeld, τὸν μεγαλύτερο ἀπὸ δύο ἀδελφία. Γεννημένος στὴν Καρλσρούη καὶ ἔχοντας σπουδάσει ἐκεῖ, ὁ Hirschfeld εἶχε πάει στὸ Στρασβουῖργο γιὰ νὰ σπουδάσει ἰατρικὴ ⁵. Ὅμως, ἐπειδὴ κάποια στιγμή ἡ χορηγία τελείωσε, ἐγκατέλειψε τὸ Πανεπιστήμιο καὶ κατευθύνθηκε στὸ Τυρόλο, ὅπου καὶ ἐγκαταστάθηκε κοντὰ στὸ Salzweesen.

Ἐκεῖ λοιπόν, ὁ Eckhoffen εἶδε σ' αὐτὸν ἕναν ἄνδρα πεπειραμένο καὶ τὸν προσέλαβε ὡς γραμματέα του, πόσο μάλλον ἐπειδὴ γνώριζε τὴν ἑβραϊκὴ, τὴν ὁποῖαν ὁ ἴδιος ἀγνοοῦσε, ἀλλὰ χρειαζόταν, τὴν στιγμή πού τὸ Τάγμα του εἶχε ὡς θεμέλιο ἑβραϊκὰ κείμενα.

Θεωροῦσε σημαντικὸ τὸ νὰ συγκεντρώσει μεγάλον ἀριθμὸ Ἀδελφῶν, ὅποτε δεχόταν μέλη ἀπὸ κάθε χώρα καὶ θρησκεία – ἰδίως δὲ Ἑβραίους. Τοῦτο εἶχε βαθύτερα κίνητρα: τὴν συνένωσι τῶν θρη-

στικῶν ἰδεῶν τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν». Ὡς τόπος προελεύσεως τῶν κειμένων τους, ἡ Ανατολὴ προξενοῦσε μεγαλύτερη ἐντύπωσι, παρὰ ἡ Αὐστρία ἢ ἡ Βοημία...

⁵ Ὁ Johann Georg Schlosser, γαμπρὸς τοῦ Γκαϊτε καὶ ἄνθρωπος μὲ ἐπιρροή, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Karl Friedrich τοῦ Bade, ἦταν ἐκεῖνος πού χρηματοδότησε τὴν μόρφωσι του.

σκειῶν, ὅπου ὁ Χριστιανισμὸς θὰ ἐπανερχόταν στὶς ἀρχικὲς, ἑβραϊκὲς του καταβολές.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐλάμβαναν Χριστιανικὰ ὀνόματα ἐντὸς τοῦ Τάγματος, οἱ δὲ Χριστιανοί, ἑβραϊκά: ἐπὶ παραδείγματι, ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς Eckhoffen ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀβραάμ, ὁ νεώτερος, Ἰσμαήλ, ὁ Ἰουῆτος, Ἴς-Τσαδίκ, ἐνῶ ὁ Hirschfeld – κατ' ἐξαίρεσιν – ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἡλίας.

Τρεῖς ἐξέχουσες προσωπικότητες προσεχώρησαν στὸ Τάγμα: στὴν Βιέννη, ὁ Πρίγκηπας Lichtenstein, ὁ Αὐστριακὸς ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, ὁ Κόμισ τοῦ Westenburg, ὁ τραπεζίτης Eskeles καὶ ἄλλοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Κόμισ von Thun, γνωστὸς ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τοῦ πνεύματος Gablidone ⁶.

Ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Τάγματος, δίπλα στὸν Eckhoffen, τέθηκε κάποιος Βαρῶνος Schönfeld, γιοῦς ἐκχριστιανισθέντος Ἑβραίου, μὲ ἰδιαίτερες γνώσεις ἑβραϊκῆς καὶ ἀραμαϊκῆς. Αὐτὸς μετέφραζε τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα ἔφερε ὁ Ἰουῆτος ἀπὸ τὴν Ἀνατολή· ἀκόμη, αὐτὸς ὑπαγόρευσε τοὺς Κανονισμοὺς τοῦ Τάγματος. Ἐπρόκειτο γιὰ ἄνθρωπο ἰδιοφυή, ἀλλὰ ἔκλυτο· δὲν μπορούσε νὰ ἐργασθῆ παρὰ μόνον ἐὰν ἐπιδιδόταν σὲ ἀπολαύσεις χαμηλοτάτου αἰσθησιασμοῦ, γιὰ τὶς ὁποῖες ὁ Eckhoffen ἔπρεπε νὰ τοῦ παρέχει τὰ οἰκονομικὰ μέσα, ἀντλῶντας ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ Τάγματος... Ἐξ ἄλλου, δημιουργοῦσε χρέη καὶ εἶχε πολὺ κακὴ φήμη ἀκριβῶς λόγῳ τοῦ

⁶ ***.

ἐκλύτου βίου του. Ὅμως ἦταν ἀπαραίτητος στὸν ἰδρυτὴ τοῦ Τάγματος – τὸν Eckhoffen – μέχρις ὅτου ὁ Hirschfeld ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσει τὸν ἀδελφὸ του, Πασχάλη (Pesah) Hirschfeld, ὁ ὁποῖος ἦταν κατηγορησιμὸς στὶς ἀνατολικὲς γλῶσσες, καθὼς καὶ στὸ Ταλμούδ. Οἱ δύο ἀδελφοὶ Hirschfeld λοιπὸν ἐπιφορτίσθηκαν μὲ αὐτὴ τὴν ἐργασία.

Ὅμως ἦταν δύσκολο νὰ ἀπομακρυνθῆ ὁ Schönfeld ἀπὸ τὸ Τάγμα· ἔτσι ὁ Hirschfeld ἐκμεταλλεύθηκε ἓνα ταξίδι τοῦ τελευταίου στὴν Brün ὥστε νὰ συλληφθῆ ἀπὸ τὶς τοπικὲς ἀρχές – στὶς ὁποῖες ἔγραψε κρυφά – καὶ νὰ φυλακισθῆ. Τότε ὁ Eckhoffen τοῦ ἔστειλε τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ζήτησε, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρο ὅτι θὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὸ Τάγμα, δεσμευόμενος ἐνυπογράφως πρὸς τοῦτο⁷.

⁷ Σύμφωνα μὲ ἔγγραφα ποὺ ἔχει μελετήσει ὁ Scholem, τὰ πράγματα φαίνεται ὅτι συνέβησαν διαφορετικὰ. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε ἐπίσημη ἀποχώρησις τοῦ Schönfeld καὶ τοῦ Κόμιτος von Thun τοῦ «Μεγάλου Σανχεδρὶν», ἐξ αἰτίας μίας σοβαρῆς διαφωνίας μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν προσώπων (ἐγκύκλιος τοῦ «Μικροῦ Σανχεδρὶν» μὲ χρονολογία Ὀκτωβρίου 1794)· ἔπειτα, στὶς 3 Ὀκτ. 1794 κατέληξαν σὲ συμφωνία: ὁ Schönfeld θὰ παρέμενε ἐντὸς τῆς ἀδελφότητος, ἀλλ' ὡς σιωπηλὸ μέλος, μὲ νέο ἐσωτερικὸ ὄνομα Na'hem. Τοῦτο ἐπαληθεύεται ἀπὸ τὸ καταστατικὸ τοῦ ἀναδιοργανωμένου Τάγματος τὸ ὁποῖον παρέχει ἰδιάζον καθεστῶς ἀδρανείας τόσο στὸν Schönfeld ὅσο καὶ στὸν von Thun. Ὁ δὲ τελευταῖος αὐτὸς ζήτησε ρητῶς νὰ διαγραφῆ ἀπὸ τὰ μητρώα τῶν μελῶν τοῦ Τάγματος.

Ὁ Hirschfeld ἀντικατέστησε τότε τὸν Schönfeld καθ' ὅλες του τὶς ἀρμοδιότητες – ὡς μεταφραστὴς καὶ ὡς συντάκτης τῶν διδασκαλιῶν – καὶ ἔλαβε ἔτσι τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχαιοφύλακος καὶ τοῦ justitiarius.

Σύμφωνα μὲ τὴν δοξασία τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν», ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἶχε ἀνασυστήσει – σαράντα χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὴν γέννησι τοῦ Χριστοῦ – τὸ Πανάρχαιον «Τάγμα τῶν Μυστικῶν», πρῶγμα τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεσαν «Ἀνασυγκρότησι τοῦ Τάγματος». Μετροῦσαν δὲ τὰ ἔτη ἀφαιρῶντας πάντοτε τὸν ἀριθμὸ 40 ἀπὸ τὴν τρέχουσα χρονολογία, οὕτως ὥστε – ἐπὶ παραδείγματι – τὸ 1785 νὰ γίνεταί 745 (ἀγνοῶντας τὸ ψηφίον τῆς χιλιάδος).

Προκειμένου νὰ αὐξήσουν γρηγορότερα τὸν ἀριθμὸ τῶν μελῶν καὶ νὰ διευρύνουν τὴν πρόσβασιν εἰς τὸ νέο Τάγμα, ὁ Eckhoffen ἐπιζητεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἰδιαιτέρον γόητρο γιὰ τὸ ἄτομό του. Ἔτσι, κατορθώνει νὰ διορισθῇ μυστικοσύμβουλος καὶ Οἰκονόμος τοῦ Πρίγκηπα Hoenlohe-Waldburg καὶ ἔπειτα Μεγαλόσταυρος καὶ Σφραγιδοφύλαξ τοῦ Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἰωακείμ, πού εἶχε ἰδρύσει κάποιος Κόμισ von Leini-gen.

Ὁ Eckhoffen ἀδυνατοῦσε πλέον νὰ καταβάλλῃ τοὺς μισθοὺς τοῦ γραμματέως του Hirschfeld, γι' αὐτὸ ὁ τελευταῖος ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Βιέννη γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ σὲ ἐπιχειρήσεις κερδοσκοπίας, πρῶγμα πού τοῦ ἀπέφερε σημαντικὴ περιουσία. Ἐν τέλει πάντως ὁ Eckhoffen ὄχι ἀπλῶς τοῦ ἀπέδωσε τοὺς μισθοὺς

του, ἀλλὰ συνέβαλλε στὸν προϋπολογισμό του μὲ διάφορες εισφορές.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ Ροδόσταυροι τῆς Βιέννης ἄρχισαν νὰ διώκουν τὸ Νέο Τάγμα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν». Ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, οἱ ὅποιοι ὅμως προσχωροῦσαν στὸ νέο Τάγμα, κόβοντας κάθε σχέση μὲ τὸ παλαιό. Ἔτσι, τὸ Τάγμα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» συνέχισε νὰ ἀναπτύσσεται καὶ νὰ ἐξαπλώνεται σιγὰ - σιγὰ στὶς περιοχὲς τῆς Αὐστρίας, ἰδίως δὲ στὴν Πράγα.

Οἱ «Ἀσιᾶτες Ἀδελφοί» ἐπεδίωκαν πάνω ἀπ' ὅλα ν' ἀνεύρουν κάποιο στήριγμα στὴν Αὐλή· κατόρθωσαν ἔτσι νὰ κερδίσουν – πέραν τῶν ὄσων προαναφέραμε – ἀρκετοὺς ὑψηλόβαθμους λειτουργοὺς τοῦ κράτους. Κατόρθωσαν μάλιστα νὰ ἀνοίξουν δρόμο μέχρι τὸν Αὐτοκράτορα Ἰωσήφ χάρις στὴν προσωπικὴ μεσολάβησι τοῦ Hirschfeld, ὁ ὅποιος παρέδιδε μαθήματα στὸν Μονάρχη ἐπὶ διαφόρων θεμάτων πνευματικῆς τάξεως. Ὅμως τὰ ἐν λόγω μαθήματα δὲν ἄσκησαν στὸν Αὐτοκράτορα παρὰ μικρὴ μόνον ἐπιρροή· καὶ τὴν στιγμὴ ὅπου ὁ Hirschfeld μπορούσε ἐν τέλει νὰ ἐλπίζει ὅτι εἶχε κερδίσει τὴν εὐνοιά του, ξέσπασε ὁ πόλεμος κατὰ τῶν Τούρκων, μὲ ἀποτέλεσμα ἢ διδασκαλία νὰ ἀνασταλῆ ἔνεκα τῶν διαφορῶν ἐπειγόντων ζητημάτων, καθὼς καὶ λόγω τοῦ ὅτι ὁ Αὐτοκράτορας ἀνεχώρησε μαζὺ μὲ τὸν στρατό. Ἔτσι, οἱ προσδοκίαι τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» κατέληξαν στὸ μηδέν.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Ἀζαρία εἶχε φθάσει στὴν Βενετία, ὁ δὲ Hirschfeld ἐστάλη ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Ἰουστο γιὰ νὰ τὸν γνωρίσει προσωπικῶς. Παρέμεινε ἐπὶ περίπου ἓνα δεκαπενθήμερο κοντὰ στὸν Ἀζαρία, ὁ ὁποῖος εἶχε μαζύ του τὸν γιό του, ἓναν νεαρό δεκαοκτῶ ἐτῶν, ἤδη μεμυημένο στὴν Καββάλα, καὶ ὁ ὁποῖος τοῦ ἐμπιστεύθηκε προφορικὲς καὶ γραπτὲς διδασκαλίες.

Ἀρχικῶς ὁ Ἰουστος εἶχε ἀπλῶς θέσει στὴν διάθεσι τοῦ Τάγματος τὰ γραπτὰ πού εἶχε παραλάβει ἀπὸ τὸν Ἀζαρία· ἐν συνεχείᾳ τὰ ἐμπιστεύθηκε στὸν Hirschfeld – καὶ μόνον σ' ἐκεῖνον· καὶ τοῦτο ἐπειδὴ, ὅπως διευκρίνιζε, οὔτε ὁ Eckhoffen οὔτε ὁ Schönfeld θὰ πέθαιναν ἀπὸ φυσικὸ θάνατο. Ἀσφαλῶς ὁ Eckhoffen θεωροῦσε τὰ ἐν λόγω κείμενα ὡς ἰδιοκτησία τοῦ Τάγματος· στὴν πρᾶξι ὅμως ὁ Hirschfeld παρέμεινε ὁ μοναδικὸς τους θεματοφύλακας ἔναντι τοῦ Ἰούστου καὶ τοῦ Ἀζαρία.

Δεδομένου ὅτι, ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου κατὰ τῶν Τούρκων, οἱ ἐλπίδες τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» νὰ κερδίσουν τὴν προστασία τοῦ Ἀυτοκράτορα εἶχαν ἐξανεμισθῆ, αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ ἀναζητοῦν προστασία στὸ ἐξωτερικόν. Ἐνα μέλος τοῦ Τάγματος, μουσικός, ὁ Weber ⁸, ἀνεχώρησε γιὰ ταξειίδι, στὸ Gottorp, στὸν

⁸ Προφανῶς δὲν πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ συνθέτη Carl Maria von Weber (18 Νοε.1786 – 5 Ἰουν. 1826) (ΣτΜ).

Λαντγκράβιο ⁹ Carl von Hessen (ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν τίτλο τοῦ Πρίγκηπα). Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἔτρεφε ἔνθερμο ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ Μυστήρια καὶ ἦταν μέλος τῆς «Αὐστηρᾶς Τηρήσεως», καθὼς καὶ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Ὀγδόης Ἐπαρχίας (ποῦ περιελάμβανε τὴν Δανία καὶ τὴν Βόρειο Γερμανία): ἦταν ἐπίσης Βοηθὸς τῆς Ἐβδόμης Ἐπαρχίας (Σαξωνία καὶ Νότια Γερμανία), τῆς ὁποίας Μέγας Διδάσκαλος ἦταν ὁ δοῦκας Φερδινάνδος τοῦ Brunswick, «Eques a Victoria», ὁ Γενικὸς Μέγας Διδάσκαλος τοῦ Τάγματος.

[Ὁ Carl von Hessen] εἶχε ἤδη κάνει τὴν γνωριμία καὶ ἄλλων θεματοφυλάκων μυστικῶν, καὶ συγκεκριμένα τοῦ Saint Germain καὶ τοῦ Wächter. Διεκήρυσσε ὅτι χάρις σ' αὐτὸν τὸν τελευταῖο εἶχε δεῖ ἀστέρια στὸν οὐρανὸ μέρα - μεσημέρι καὶ ὅτι ὁ Saint Germain τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ παρακολουθήσει διάφορες ἀλχημικὲς διεργασίες – μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν σύνθεσι ἑνὸς μετάλλου, διὰ τοῦ ὁποίου τὰ μὴ εὐγενῆ μέταλλα θὰ μπορούσαν νὰ καταστοῦν εὐγενῆ καὶ τὸ ὁποῖο ὀνομάσθηκε «μέταλλο τοῦ Carl»: ἐπίσης, μία διαδικασία μετατροπῆς τοῦ τοπαζίου σὲ ἀδάμαντα.

Οἱ συνομιλίες μεταξὺ τοῦ Λαντγκραβίου Carl καὶ τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» εἶχαν ἤδη ξεκινήσει πρὶν ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ Wilhelmsbad (ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὸ 1782): ἐξελέξη ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς

⁹ Landgrave: Διοικητικὸ ἀξίωμα στὴν Γερμανία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ Λαντγκράβιος ἀναφερόταν κατ' εὐθειαν στὸν Αὐτοκράτορα (ΣτΜ).

τῆς Βιέννης ὡς Μέγας Διδάσκαλος τοῦ Τάγματός τους, ὅμως ὁ Carl von Hessen δὲν θέλησε ν' ἀποδεχθῆ τὸν τίτλο αὐτὸν καὶ ἀρκέσθηκε σ' ἐκεῖνον τοῦ Βοηθοῦ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου.

Οἱ ἐν λόγῳ συνομιλίες ἔφθασαν στ' αὐτιά τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων καὶ πιὸ συγκεκριμένα στὸ περιβάλλον τῶν Ροδοσταύρων. Μεταξὺ αὐτῶν κάποιοι ἦσαν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Στοᾶς «Zu den Drei Weltkugeln» («Στις τρεῖς ὑδρογείους») στὸ Βερολίνο, πὺ ἀποτελοῦσε δικαιοδοσία τῆς «Αὐστηρᾶς Τηρήσεως». Ὅπως ὅλες οἱ δικαιοδοσίες, εἶχαν κι αὐτοὶ προσκληθῆ στὴν Σύνοδο τοῦ Wilhelmsbad· ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Βερολίνου ἔστειλαν ἐπιστολὴ γιὰ νὰ ἐνημερώσουν ὅτι ἕνας «μαῦρος μάγος» (ὁ Eckhofen) θὰ προσερχόταν στὴν Σύνοδο γιὰ νὰ προωθήσει τὸ δικό του σύστημα. Ὅμως ὁ Eckhoffen δὲν παρευρέθηκε στὴν Σύνοδο, ἀφοῦ ἐκεῖνη τὴν περίοδο εὗρισκόταν στὴν Βιέννη.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ ἀπευθυνόταν κυρίως στὸν Δοῦκα τοῦ Brunswick ὁ ὁποῖος, χάρις στὴν γνωριμία του μὲ τὸν Λαντγκράβιο Carl von Hessen σχετιζόταν ἐπίσης μὲ τοὺς «Ἀσιᾶτες Ἀδελφοὺς» καὶ εἶχε ἐπικοινωνία μὲ τὸν Eckhoffen.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ Wilhelmsbad, τὸ Τάγμα ἀναδιοργανώθηκε καὶ τὸ συμβούλιο τῶν Σανχεδριν μεταφέρθηκε στὸ Schleswig, ὅπου ἐγκαταστάθηκαν ὁ Eckhoffen καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ Hirschfeld. Ὁ Ἰούστος εἶχε ἀποβιώσει λίγο καιρὸ νωρίτερα.

Τὸ Συμβούλιο τῶν Σανχεδρὶν συγκροτεῖτο ἀπὸ τὸν Λαντγκράβιο Carl von Hessen (μὲ ἐσωτερικὸ ὄνομα: «Βενοπι» καὶ «Μελχισεδέκ»· καὶ ὄνομα κατὰ τὴν ἄσκησι τοῦ λειτουργήματός του: «Chacham hakolel»¹⁰), ἀπὸ τὸν Eckhoffen («Rosch Hamedaderim»¹¹), ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ von Kröppern ¹² καὶ ἀπεσταλ-μένο τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Benin (Schleswig) στὴν Σύνοδο τοῦ Wilhelmsbad, ἀπὸ τὸν σύμβουλο Brugger, τὸν σύμβουλο Ἐπικρατείας Schäfer, τὸν σύμβουλο Stechmann, τὸν Ἰωσήφ Hitschfeld («Ocker Harim» ¹³ ὡς ὄνομα κατὰ τὴν ἄσκησι τοῦ λειτουργήματός του, ἐνῶ τὸ ἐσωτερικὸ του ὄνομα ἦταν Ἡλίας). Αὐτοὶ οἱ ἑπτὰ ἀποτελοῦσαν τὸ Συμβούλιο τῶν Σανχεδρὶν.

Ἐξ ἄλλου, στὸ Τάγμα ἦταν διαδεδομένη ἡ (ἐντελῶς φανταστικὴ) ἀποψις ὅτι τὸ κυβερνοῦσε ἓνα συμβούλιο ἑβδομηντα μελῶν.

Κάτω ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῶν Σανχεδρὶν ὑπῆρχε τὸ Γενικὸ Περιστύλιο. Τοῦτο εἶχε τὴν ἔδρα του στὸ Brunswick ὃ δὲ Δουκάς Φερδινάνδος («eques a Victoria») κατέστη ὁ Γενικός του Διδάσκαλος. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πῆρε μαζύ του στὸ Brunswick τὸν νεώτερο ἀδελφὸ Eckhoffen ὡς Σφραγιδοφύλακα τοῦ Γενικοῦ Περιστυλίου· ἔλαβε ἐπίσης τὸ ἀξίωμα τοῦ

¹⁰ Ὁ μέγας σοφός.

¹¹ Ἡ κεφαλὴ τῶν ὀμιλούντων.

¹² Διαχειριστὴ τοῦ Προίκηπα Carl.

¹³ Ἐκεῖνος ποὺ ξεριζώνει βουνά.

Οικονόμου. Προηγούμενος ό νεαρός Eckhoffen ήταν δικηγόρος στο Άμβουργο και είχε μάλιστα ίδρύσει μία στοά του βρετανικού συστήματος, στο όποϊον ήσαν αποδεκτοί και Έβραϊοι.

Όταν ό Eckhoffen ό πρεσβύτερος και ό γραμματέας του Hirschfeld ανεχώρησαν για το Schleswig, προκειμένου να έγκατασταθουν εκεί, ό Eckhoffen έδωσε έντολή στον Hirschfeld να αντιμετώπισει τις χριστιανικές προδιαθέσεις του Λαντγκραβίου και να του αποκρύψει την πολυ συγκεκριμένη ιουδαϊκή προέλευσι των μυστικών του Τάγματος, λέγοντάς του ότι ό ίδιος (ό Hirschfeld) είχε λάβει όλη του την γνώσι από τον Eckhoffen. Αναμφιβόλως, τέθηκε ζήτημα για τον Άζαρία, καθώς επίσης και για κάποιον Χριστιανό όνόματι Ιωάννη, άλλ' ό Hirschfeld το αντιπαρήλθε. Μάλιστα ό Λαντγκράβιος έγραψε στον Άζαρία, απευθυνόμενος σ' αυτόν σαν σε άνωτερό του κι εκείνος του άπάντησε· αυτή δέ ή άλληλογραφία έλαβε χώρα στην γαλλική.

Κατά την περίοδο όπου το Συμβούλιο των Σανχεδριν εύρισκόταν στην Βιέννη, τους θεσμούς του Τάγματος διείπε μάλλον ένα πνευμα ιουδαϊζον. Άλλά στο Gottorp, ό Eckhoffen προσέδωσε στο όλο θέμα έναν προσανατολισμό καθαρά χριστιανικό, προσαρμοζόμενος έτσι στην σκέψι του Λαντγκραβίου. Τα κείμενα που είχε στην κατοχή του ό Hirschfeld, ύπαγορευμένα στην συρο - χαλδαϊκή γλώσσα - και τα όποια ούδέποτε είδε ό Λαντγκρά-

βιος Carl – θεωρήθηκαν τότε ως γραπτὰ τοῦ Χριστιανοῦ Ἰωάννη...

Ὅσο μακροήμερευε τὸ Τάγμα, τόσο φούσκωνε ἡ ἐχθρότητα ἔναντί του ἀπὸ πλευρᾶς τῶν Στοῶν τῆς «Αὐστηρᾶς Τηρήσεως», τῶν Ἐκλεκτικῶν κι ἀκόμη τῶν Ροδοσταύρων. Τότε ἦταν πὺν κυκλοφόρησαν λίβελλοι κατὰ τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν»· τοὺς κατηγοροῦσαν ὅτι ἀποτελοῦσαν κλάδο τῶν Ροδοσταύρων, καὶ ὅτι οἱ ὅποιες ἀντιθέσεις τοὺς ἦσαν ἀπλῶς φαινομενικές· ὅτι οἱ ἀνώτεροι καὶ τῶν δύο Ταγμάτων ἦσαν σὲ πλήρη συμφωνία, καὶ μάλιστα ὅτι στὴν πραγματικότητα ἦσαν Ἰησουῖτες ἢ ὄργανά τους.

Τότε παρενέβη ὁ Eckhoffen σὲ μία προσπάθεια νὰ δικαιώσει τὸ Τάγμα ἔναντι τέτοιων μομφῶν καὶ κυρίως γιὰ νὰ ἀποδείξει ὅτι ἦταν ἀρχαῖο. (Βλ. Abfertigung an den ungenannten Verfasser der verbeiteten sogenannten: Authentischen Nachrichten von den Ritten un Brüder - Eingeweihten aus Asien; ὑπὸ τοῦ Hans Heinrich, Βαρόνου von Ecker und Eckhoffen, Ἀμβουργο, ἔκδ. ἰδίους ἀναλώμασι, 1788).

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Eckhoffen μύησε ὁ ἴδιος τὸν Λαντγκράβιο σὲ κάποιες ἀνώτερες πρακτικές, σ' ἔναντι τομέα ὅπου φαίνεται ὅτι πράγματι εἶχε γνώσεις, καὶ στίς ὁποῖες ἔκτοτε ἀφιερώθηκε ὁ Λαντγκράβιος. Καθ' ὃ μέτρο ὁ Eckhoffen ἐπιζητοῦσε νὰ καταστήσει τὸ Τάγμα πιὸ εὐάρεστο στὰ μάτια τοῦ Λαντγκραβίου, ἐκχριστιανίζοντάς το, διαχωρίσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους πὺν εἶχαν γίνει δεκτοὶ στὸ Τάγμα,

ἐκεῖνοι δὲ ἄρχισαν νὰ συχνάζουν στὴν Στοὰ μὲ μικρότερο ζῆλο.

Τότε παρουσιάσθηκε στὸ Τάγμα, αἰτούμενος εἰσοδοχή, ἓνας ἑβραϊκῆς καταγωγῆς Πορτογάλος ἀπὸ τὸ Ἀμβουργο: ὁ μὲν Hirschfeld τὸν ἔλαβε ὑπὸ τὴν προστασία του, ὁ δὲ Eckhoffen ἀπέρριψε τὴν αἴτησι εἰσοδοχῆς. Τοῦτο δημιούργησε προστριβὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ἐκμεταλλεύόμενος κάποιαν ἀπουσία τοῦ Hirschfeld, ὁ Eckhoffen πρότεινε στὸ Συμβούλιο τῶν Σανχεδρῖν νὰ ἀρνεῖται εἰς τὸ ἐξῆς τὴν εἰσοδοχὴ Ἑβραίων.

Καὶ τότε ξέσπασε ἀνοικτὸς πόλεμος μεταξὺ Eckhoffen καὶ Hirschfeld: ὁ τελευταῖος διαμαρτυρήθηκε ἐγγράφως στὸν Λαντγκράβιο, δηλώνοντας ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου τῶν Σανχεδρῖν ἦταν ἄκυρη καὶ μηδέποτε ληφθεῖσα.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ὁ Hirschfeld παρουσιαζόταν ἐνώπιον τοῦ Λαντγκραβίου καὶ τῶν Σανχεδρῖν ὡς δευτερεῦον πρόσωπο: ὡς μαθητῆς τοῦ Eckhoffen· ἀπὸ ἐκείνην ὅμως τὴν στιγμή ἀνέκτησε τὴν αὐτονομία του, ἰσχυριζόμενος ὅτι τὸ Τάγμα γεννήθηκε στὴν Ἀνατολή καὶ ὅτι οἱ νόμοι του – τοὺς ὁποίους ἐγνώριζε καλά – ἦσαν σὲ πλήρη ἀντίθεσι ὡς πρὸς ἐκείνη τὴν ἀπόφασι: ὅτι Χριστιανοί, Ἰουδαῖοι, Μουσουλμάνοι, ὄφειλαν νὰ γίνονται ἀδιακρίτως δεκτοὶ στὸ Τάγμα· καὶ ὅτι ὁ Eckhoffen ἀγνοοῦσε τὸ βαθύτερο πνεῦμα τοῦ Τάγματος.

Τότε ὁ Λαντγκράβιος συνεκάλεσε μία συνεδρίασι τῶν Σανχεδρίν, παρευρισκομένου τοῦ Hirschfeld, ὁ ὁποῖος ἐπανελάβε τὴν δήλωσί του [περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως ἀποκλεισμοῦ τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὶς τάξεις τοῦ Τάγματος], ὁμολογῶντας ὅτι ναὶ μὲν ὀφείλει στὸν Eckhoffen τὶς γνώσεις του ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὄψεων τοῦ Τάγματος, ἀλλ' ὄχι τὶς μυστικές του ὄψεις, τὶς ὁποῖες ὁ Eckhoffen εἶχε διδαχθῆ ἀπὸ τὸν ἴδιον, ἂν καὶ περὶ τούτου εἶχε τηρηθῆ σιωπῆ, κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Eckhoffen.

Ἐπιδιώκοντας δὲ νὰ ἀποδείξει τὸν ἰσχυρισμὸ του αὐτόν, ἐκάλεσε τὸν Eckhoffen νὰ ἐξηγήσει τὸν πρῶτο βαθμὸ τοῦ Τάγματος ἐν ἀπουσίᾳ του· κατόπιν δὲ θὰ ἐπέστρεφε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ δώσει τὴν δική του ἐρμηνεῖα, ἢ ὅποια ἀσφαλῶς θὰ ἦταν καλύτερη ἀπὸ ἐκείνου. Ὅμως ὁ Λαντγκράβιος δὲν ἐπέτρεψε αὐτὴ τὴν διαδικασίαν.

Ὁ Hirschfeld ἐπανελάβε τὶς διαμαρτυρίες του ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀπόφασιν τοῦ Τάγματος, χαρακτηρίζοντάς τὴν ὡς ἄκυρη καὶ μηδέποτε ληφθεῖσα. Ἀναμένοντας πάντως μία τέτοια στάσι, εἶχε ἤδη ἀποστείλει τὸν ἀδελφὸ του στὸ Βερολίνο μὲ τὰ κείμενα τοῦ Τάγματος, τὰ ὁποῖα ματαίως ὁ Λαντγκράβιος ἀναζητοῦσε στὸ σπίτι ἐκείνου.

Ὁ Hirschfeld θεώρησε ὅτι εἶχε προκληθῆ προσωπικῶς ἀπὸ τὸν Eckhoffen καὶ τὸν κάλεσε σὲ μονομαχίαν μὲ πιστόλι· ἀλλ' ὁ τελευταῖος τὸν κατήγγειλε στὸν Carl von Hessen, ὁ ὁποῖος – ὡς κυβερνήτης – τὸν συνέλαβε, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν

περάσει από τὰ σύνορα. Καθὼς ὅμως ὁ Hirschfeld εἶχε οικονομικὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν Eckhoffen ἕνεκα τοῦ μισθοῦ του καὶ κάποιου δανείου, δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκολο νὰ ἀπομακρυνθῆ: ξεκίνησε δικαστικὸς ἀγῶνας, τὸ δὲ δικαστήριον ἀνεγνώρισε ἐν τέλει ὅτι ἡ ἀγωγή τοῦ Hirschfeld ἦταν καλὰ θεμελιωμένη.

Ὅμως, πρὶν ἀπὸ τὴν ἐτυμηγορία, ἔχοντας ἐπιστρέψῃ στὸ Brunswick, ὁ Eckhoffen παρέλαβε ἕνα ἔγγραφο ἀναφερόμενο στὴν δίκη τοῦ Hirschfeld μὲ πολὺ σκληρὰ λόγια· πλημμύρισε ἀπὸ τόσο μεγάλη ὀργή, ὥστε – πίνοντας σαμπάνια – τὸν ἔπιασαν κωλικοὶ καὶ ἀπεβίωσε.

Ὁ Eckhoffen δὲν ἄφηγε τίποτε· ὁ Λαντγκράβιος ὅμως παρενέβη καὶ ἐξασφάλισε στὸν Hirschfeld – ἀντὶ τοῦ ὑπεσχημένου ποσοῦ – ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα ἑπτακοσίων ἢ ἑπτακοσίων ἐβδομηῆντα φράγκων, ἀποσπῶντας του τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θὰ σύχναζε πλέον σὲ καμμία Στοὰ οἰουδήποτε συστήματος¹⁴.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Hirschfeld ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Φρανκφούρτη· ἀγνοοῦμε ἐὰν κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχε ἔλθει σὲ ἐπαφή μὲ τὸν Βαρῶνο Frank, στὸ Offenbach, καὶ μὲ τοὺς ὀπαδοὺς του, διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ Ἀζαρία· πάντως, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ταξειδίου του

¹⁴ Ἐν τούτοις, γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ φύγει, ὄφειλε νὰ πληρώσει τὰ δικά του χρέη, τὰ ὅποια ἀνήρχοντο στὸ τεράστιο ποσὸν τῶν πεντακοσίων πενήντα ταλήρων. Ὁ Schönfeld ἦταν ἐκεῖνος ποὺ μεσολάβησε γιὰ λογαριασμό του στὸν Ἰσαὰκ Δανιὴλ Itzig (τραπεζίτη τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσσίας καὶ μεγάλο εὐεργέτη τοῦ Τάγματος).

στήν Φρανκφούρτη, ἤλθε προσωπικῶς σ' ἐπαφή μὲ αὐτὴ τὴν θρησκευτικὴ αἵρεσι ¹⁵.

Καθὼς, ἐκείνη τὴν περίοδο, οἱ Φραγκιστῆς στεροῦντο οἰκονομικῶν πόρων, ὁ Hirschfeld ἀφ' ἑνὸς μεσολάβησε γιὰ λογαριασμό τους στὸν Ἑβραῖο τραπεζίτη Kullmann (ὁ ὁποῖος μάλιστα προσεχώρησε στὴν αἵρεσι), ἀφ' ἑτέρου ἔθεσε στὴν διάθεσί τους τὴν δική του περιουσία κι ἀκόμη τὸ ἰσόβιο εἰσόδημα ποὺ τοῦ εἶχε καταβάλει ὁ Carl von Hessen, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ ἴδιος νὰ καταλήξει νὰ ἐπιβιώνει μὲ δώδεκα μόνο σολδιά ἡμερησίως.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ζοῦσε στὴν Φρανκφούρτη, τὴν ὁποῖαν καὶ δὲν ἐγκατέλειψε. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑποχώρησι τῶν Πρώσων ἀπὸ τὴν Καμπανία, τὸ στρατόπεδο τῶν Πρώσων μεταφέρθηκε ἐκεῖ καί, μαζὺ μ' αὐτό – ὡς προμηθευτὴς – ὁ τραπεζίτης Itzig ἀπὸ τὸ Βερολίνο, πρῶην Μέγας Διδάσκαλος τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν». Αὐτὸς προσέλαβε τὸν Hirschfeld ὡς ἀρχιγραμματέα του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέφερε στὸν τελευταῖο κάποια νέα εἰσοδήματα καὶ τοῦ ἐπέτρεψε μάλιστα νὰ ἀποκτήσει μία μικρὴ περιουσία.

¹⁵ Πρόκειται γιὰ τὸν Jacob Frank (1726-1791), θρησκευτικὸ ἡγέτη ὁ ὁποῖος παρουσιαζόταν ὡς μετενσάρκωσι τοῦ «μεσσία» Σαμπαταί Τσεβῆ (1626-1676).

Βλ. http://en.wikipedia.org/wiki/Jacob_Frank (ΣτΜ).

Όταν έπαυσε ή ύπηρεσία τοῦ Hirschfeld στὸν στρατό – ἔπειτα ἀπὸ νέα μεταφορὰ τοῦ στρατοπέδου – αὐτὸς ἐπέστρεψε στὴν Φρανκφούρτη ὅπου ἔζησε ἰδιωτεύοντας.

Τὴν περίοδο τῆς Γαλλικῆς Τρομοκρατίας, ὁ Βαρῶνος Schönfeld πέρασε ἀπὸ τὴν Φρανκφούρτη ὅπως ὑποθέτει ὁ Hirschfeld, εἶχε ἀποστολή πὺν τὸν ἔφερε ἀπὸ τὴν Αὐστρία στο Παρίσι, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι – κατὰ δήλωσίν του – σκοπὸς τοῦ ταξειδίου του δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὶς κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις. Ἐπεισε τὸν Hirschfeld νὰ τὸν συνοδεύσει στὸ Παρίσι.

Προτοῦ ἐγκαταλείψουν τὴν χώρα, ὁ Hirschfeld ἔφερε τὸν Schönfeld στὸ Darmstadt γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσει στοὺς Πρίγκηπες Friedrich καὶ Christian ¹⁶. Παρουσία τους, ὁ Schönfeld ἐτέλεσε ἓνα «μαγικὸ πείραμα». Ὁ πρίγκηπας Friedrich ἔγραψε τρεῖς ἐρωτήσεις σὲ τρία διαφορετικὰ δελτία καὶ τὰ σφράγισε. Ὁ Schönfeld ἔκανε λουτρό, ἄγγιξε τὰ δελτία καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἄνοιξε τὴν Βίβλο καὶ βρῆκε ἐκεῖ τὶς ἀπαντήσεις καὶ στὰ τρία ἐρωτήματα.

Κατόπιν ἀνεχώρησαν γιὰ τὸ Στρασβούργο, ὅπου ὁ Hirschfeld ἔκανε τὴν γνωριμία τοῦ Λουὶ Κλῶντ ντὲ Σαιν Μαρτέν ¹⁷, στὸ σπίτι τοῦ ὁποίου ἀνεκάλυψε

¹⁶ Ὑποστηρικτὲς τοῦ Τάγματος καὶ ἐν γένει τοῦ ἐσωτερισμοῦ.

¹⁷ Τοῦτο μᾶλλον εἶναι ἀδύνατον, ἀφοῦ οἱ Hirschfeld καὶ Schönfeld ἐπεσκέφθηκαν τὸ Στρασβούργο τὸν Μάρτιο - Ἀπρίλιο 1792, ἐνῶ ὁ Σαιν Μαρτέν εἶχε ἤδη φύγει ὀριστικῶς ἀπὸ ἐκεῖ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Ἰουλίου 1791.

γραπτὰ σὲ συρο - χαλδαϊκὴ γλῶσσα τὰ ὅποια ὁμοία-
ζαν μὲ τὰ γραπτὰ τοῦ Ἀζαρία.

Κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ ταξιδίου τους, ὁ Hirschfeld ἐξεπλάγη ἀπὸ τὶς παράξενες γνωριμίες τοῦ Schönfeld στὴν Γαλλία, ἀφοῦ εἶχε ἐπαφὲς τόσο μὲ ἀριστοκράτες, ὅσο καὶ μὲ ἰακωβίνους – ὑποψιάσθηκε λοιπὸν ὅτι ὁ φίλος του εἶχε πολιτικὲς βλέψεις.

Μία νύκτα ὁ Hirschfeld εἶδε σὲ ὄνειρο τὸν Schönfeld στὴν λαιμητόμο· τότε ἀποφάσισε νὰ ἀνακρούσει πρῶμα. Ἐκτοτε δὲν ξανάκουσε νὰ ὁμιλοῦν γιὰ τὸν Schönfeld, παρὰ ἀρκετὰ χρόνια ἀργότερα, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Βαρῶνο Türkheim («eques a Flumine») ὅτι πράγματι εἶχε καρατομηθῆ. Ὁ Schönfeld εἶχε στὴν κατοχὴ του κάποια βιβλία μαγείας τὰ ὅποια ὁ Hirschfeld ἐποφθαλμιοῦσε, ἀλλ' οὐδέποτε κατόρθωσε νὰ ἰδιοποιηθῆ.

Ὁ Hirschfeld ἐπανῆλθε στὴν Φρανκφούρτη καί, πιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἀνέχεια, ὑποχρεώθηκε νὰ δεχθῆ μία θέσι θαλαμηπόλου στοὺς Leisler στὸ Wallauf, ὅπου ἔκανε ἐπίσης τὴν γνωριμία τῶν Liebler. Ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τοὺς Leisler καὶ κατέλαβε τὴν θέσι παιδαγωγοῦ στὸ σπίτι τοῦ ἐμπόρου Klehe στὴν Φρανκφούρτη.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀδόκητη ἀπώλεια τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Eckhoffen, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἀπεβίωσε ὁ Δοῦκας Φερδινάνδος τοῦ Brunswick («eques a Victoria»), ὁ γενικὸς Μέγας Διδάσκαλος τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν». Ὁ θάνατος αὐτὸς εἶχε συν-

έπειες διαρκείας τόσο για τὸ «Τάγμα τῶν Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» ὅσο και για τὸν «Ἀναθεωρημένο Τύπο», καθ' ὃ μέτρο τὸ Ἐπαρχιακὸ Περιστεύλιο τοῦ δευτέρου και τὸ Γενικὸ Περιστεύλιο τοῦ πρώτου διαλύθηκαν. Σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δοῦκα ἔβαλαν χέρι στὰ γενικὰ ἀρχεῖα τοῦ «Ἀναθεωρημένου Τύπου», καθὼς και στὰ ἀρχεῖα τοῦ γενικοῦ Περιστευλίου τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν», τὰ ὁποῖα σφραγίσθηκαν, μαζὺ μὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν διαδοχὴ, μέχρις ὅτου ὁ Λαντγκράβιος Carl von Hessen ἀποκτοῦσε και τὰ δύο αὐτὰ ἀρχεῖα (ἐναντι ἀδρᾶς ἀμοιβῆς) και τὰ ἐγκαθιστοῦσε στὴν κατοικία του.

Ὁ «Ἀναθεωρημένος Τύπος» τῶν Mry .: ἔπαυσε νὰ ἀναπτύσσεται, παρὰ μόνον στὴν Δανία, στὴν Ἑλβετία και σὲ κάποιες Σκωτικὲς Στοῆς οἱ ὁποῖες εἶχαν ἀπομείνει στὴν Λειψία, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἡ Στοὰ «Μινέρβα» στὴν Λειψία ἢ «οἱ τρεῖς Πινακίδες» στὸ Altenburg.

Ὁ Eckhoffen ὁ νεώτερος, οἰκονόμος τοῦ Δοῦκα τοῦ Brunswick και Σφραγιδοφύλακας τοῦ Γενικοῦ Περιστευλίου τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν», ἔλαβε ἐπίδομα ἀπὸ τὸν Λαντγκράβιο Carl και, καθὼς τὸ Τάγμα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» περιέπιπτε σὲ πλήρη παρακμὴ (κυρίως ἐξ αἰτίας τῶν γενικοτέρων πολιτικῶν συγκυριῶν οἱ ὁποῖες δὲν εὐνοοῦσαν τὶς Τεκτονικὲς ἐργασίες), ὁ Eckhoffen ἀνεχώρησε για τὸ Bamberg. Ὁ Λαντγκράβιος Carl ἀσχολήθηκε πλέον ἀποκλειστικῶς μὲ τὶς Στοῆς στὴν Δανία, τῶν ὁποίων ἦταν

Μέγας Διδάσκαλος. Βαθμιαίως τὸ Τάγμα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» ἀναδιπλώθηκε στὸ Schleswig καὶ στὶς περιοχὲς τῆς Δανίας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Bohemann, γραμματέας ὑπουργείου τοῦ Βασιλέως τῆς Σουηδίας, διώχθηκε ἀπὸ τὴν χώρα ἐξ αἰτίας τῆς ἐτυμηγορίας μίας τεκτονικῆς δίκης τὴν ὁποίαν διεξῆγε ὁ Βασιλεύς: ὁ Bohemann κατηγορήθηκε ὅτι διατηροῦσε μὲ τὴν Δανία πολιτικο - τεκτονικὲς σχέσεις. Γιὰ κάποιον διάστημα παρέμεινε στὴν Δανία, κατόπιν στὸ Ἀμβούργο καί, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς «Ἀδελφὸς τῆς Ἀσίας»¹⁸, ἦλθε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Λαντγκράβιο Carl von Hessen, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁμοίως ἔλαβε οἰκονομικὸ ἐπίδομα. Ὁ Bohemann πρέσβευε τὴν δοξασία τῆς μετεμψυχώσεως, ἀλλὰ κατὰ διαφορετικὸν τρόπο ἀπ' ὅ,τι ὁ Λαντγκράβιος: ἀκολουθοῦσε μᾶλλον τὴν ἰουδαϊκὴν δοξασία τῆς βαθμιαίας προόδου τῶν πλασμάτων πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

Μία τυχαία συνάντησις τοῦ Hirschfeld, σ' ἓνα καφέ στὴν Φρανκφούρτη, κατὰ τὴν περίοδο ὅπου ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἦταν παιδαγωγὸς στοὺς Klehe, μ' ἓναν Βαυαρὸ ἀξιωματικὸ ὁ ὁποῖος διέμενε στὸ Bamberg, στὴν οἰκία τοῦ Eckhoffen τοῦ νεωτέρου (καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἀπέστειλε τοὺς χαιρετισμούς του σ' ἐκεῖνον), εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀναθέρμαν-

¹⁸ Ἐν τούτοις ὁ ἴδιος ὁ Bohemann διαβεβαίωνε ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε κανονικὸ μέλος τοῦ Τάγματος τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν», ἀλλ' ὅτι ἀπλῶς γνώριζε κάποια μέλη του.

σι τῶν σχέσεών του μὲ τὸν Eckhoffen· κι ὅταν ὁ Ἀζαρίας – πού ἐκείνη τὴν περίοδο εὐρισκόταν στὸ Παρίσι – τὸν ἀπέστειλε στὸ Bamberg, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν συναντήσει ὁ ἴδιος, καθὼς καὶ ὁ Eckhoffen: ἀποκαλύφθηκε τότε ὅτι αὐτὸς ἦταν τὸ ὄργανο τῶν δολοπλοκιῶν πού εἶχε ὑφάνει ὁ ἀδελφός του ἐναντίον ἐκείνου. Ἐγραψε τότε στὸν Λαντγκράβιο, δηλώνοντας τὰ ἴδια, καὶ ὡς ἀποτέλεσμα ὁ Λαντγκράβιος συμφιλώθηκε μὲ τὸν Hirschfeld καὶ τὸν κάλεσε στὸ Schleswig.

Ὁ Eckhoffen καὶ ὁ Hirschfeld ἐπεξεργάσθηκαν ἓνα σχέδιο ἀναμορφώσεως τοῦ Τάγματος τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» καὶ εἶχαν ἤδη πάρει μὲ τὸ μέρος τους τὸν Liebler καὶ ἀρκετοὺς ἄλλους· ὁμως ὁ Λαντγκράβιος Carl von Hessen δὲν διέκειτο εὐνοϊκῶς πρὸς μία τέτοιαν ἰδέα, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπεξεργάζεται τὸ δικό του σύστημα δώδεκα βαθμῶν (τὴν «Ἐνωσι τῆς Ἀνθρωπότητος»), τὸ ὁποῖον ἐγκαθίδρυσε στὴν θέσι τοῦ συστήματος τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν».

Ὁ Hirschfeld, ὁ ὁποῖος ἔνοιωθε πλέον νὰ γερνάει, εὐρίσκει δύσκολο νὰ παραμένει στὸ Schleswig καὶ νὰ διεκπεραιώνει τὰ καθήκοντα πού τοῦ ἐμπιστευόταν ὁ Λαντγκράβιος: ἔπειτα λοιπὸν ἀπὸ ἓνα χρόνο, περίπου, ἐπανῆλθε στὴν Φρανκφούρτη. Καθὼς εἶχε ἐκχωρήσει τὴν σύνταξί του στοὺς Φρανκιστές, ὁ Λαντγκράβιος τοῦ κατέβαλε ἐκ νέου τὸ ἴδιο ποσόν. Ἔτσι, ὁ Hirschfeld διέθετε πλέον χίλια ἑξακόσια φράγκα ἐτησίως.

Οί μετέπειτα προσπάθειες τοῦ Hirschfeld νὰ εἰσαγάγει τὸ σύστημα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» στὴν Φρανκφούρτη – καὶ ἰδίως στὴν ἐβραϊκὴ Στοά – παρέμειναν ἄκαρπες. Ἀργότερα ὁ Eckhoffen ὁ νεώτερος ἀπεβίωσε στὸ Bamberg, ὁ δὲ Hirschfeld στὸ Offenbach, ὅπου εἶχε τελικῶς ἀποσυρθῆ. Τὰ ἔγγραφα τοῦ Hirschfeld δὲν ἀνευρέθησαν ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατό του, διότι εἶχαν ἤδη παραδοθῆ στοὺς Φρανκιστές.

Τὸ σύστημα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» ἐπανῆλθε στὴν ἐπιφάνεια χάρις σὲ τρία ἀντίτυπα ποὺ βρέθηκαν στὴν κατοχὴ τοῦ Itzig στὸ Βερολίνο, τὸ 1803, μολονότι σὲ μία ἐκδοχὴ γεμάτη λάθη καὶ μὴ ὀλοκληρωμένη.

Συμπλήρωμα

Στὸ Bamberg, ὁ Ἀζαρίας εἶχε δίπλα του ἕναν διδάσκαλο, τὸν Señor Naphthali ἀπὸ τὸ Μαρόκο· ἕναν μικρόσωμο, ἡλικιωμένο ἄνδρα, τὸν ὁποῖον μάλιστα κάποιες φορές μετέφερε στὰ χέρια του.

Ὅταν ὁ Hirschfeld κατοικοῦσε στὴν Φρανκφούρτη, ἔλαβε μία ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν Ἀζαρία, προερχομένη ἀπὸ τὴν Σμύρνη· κατόπιν, τίποτε μέχρι τὸ 1815, ὅπου ἔλαβε ἐπιστολὴ ἀπὸ κάποιον Ὁβαδία ντὲ Σπαλάτο, ἀπὸ τὴν Δαλματία, ὁ ὁποῖος ταξειίδευε κι αὐτὸς ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, σὰν τὸν Ἀζαρία.

Ὁ Hirschfeld πίστευε ὅτι ὁ Ἀζαρίας δὲν ἦταν ἀπλῶς διορατικός (Nabik roëh), ἀλλ' ἐπίσης τελετουργός (Nabik roël). Λέγεται ὅτι κάποιος φίλος του ἐπέβαινε σ' ἕνα σκάφος τὸ ὁποῖο καταδιώκετο ἀπὸ πειρατές· ὁ Ἀζαρίας λοιπὸν ὄχι ἀπλῶς τὸ εἶδε σὲ ὄραμα, ἀλλὰ προκάλεσε δυνατὸν ἄνεμο, ὁ ὁποῖος ἔσπρωξε τὸ πλοῖο μέχρι τὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας, σώζοντας ἔτσι τὸν φίλο του. Ὁ Hirschfeld ἀναρωτιόταν μάλιστα μήπως ὁ Ἀζαρίας εἶχε ἕνα Magid (ἕνα πνεῦμα - ὁδηγό).

Ὡς πρὸς τὸν ἑαυτό του, ὁ Hirschfeld δήλωνε ὅτι οὐδέποτε ἐπεδόθη σὲ πρακτικὲς μαγείας, διότι δὲν εἶχε προδιάθεσι πρὸς τοῦτο. Ἀπλῶς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, εἶχε σημαντικὰ ὄνειρα. Μιλοῦσε ἐπίσης γιὰ μία λάμψη τὴν ὁποῖαν εἶχε παρατηρήσει κάποιες

φορὲς γύρω ἀπὸ τὴν κεφαλὴ του, τὴν νύκτα, καθὼς ξυπνοῦσε· αὐτὴ ὅμως ἢ λάμπις ὅμως ἔπαυσε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅπου ἔγινε ἐπίκεντρο ὀχλήσεων στὴν ἑβραϊκὴ στοὰ τῆς Φρανκφούρτης.

Τὸ σύστημα τῶν «Ἀσιατῶν Ἀδελφῶν» θὰ ἀποτελεῖτο συνολικῶς ἀπὸ πέντε βαθμούς: δύο προκαταρκτικοὺς ἢ δοκιμαστικοὺς καὶ τρεῖς κυρίους:

1. Βαθμὸς τῶν Ἀναζητητῶν
2. Βαθμὸς τῶν Πασχόντων
3. Βαθμὸς Ἐξαγνισμοῦ
4. Βαθμὸς Ἐκλογῆς
5. Βαθμὸς Καθαγιασμοῦ ἢ Μελχισεδέκ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς βαθμὸς θὰ ἦταν ἐξ ὀλοκλήρου πρακτικός. Ὅμως μόνον ὁ πρῶτος κύριος βαθμὸς ἦταν πλήρως ἐκπονημένος, καθὼς καὶ κάποια μέρη τοῦ δευτέρου.

Ἀναμφιβόλως ὁ δεύτερος κύριος βαθμὸς θὰ περιελάμβανε τὴν δοξασία τοῦ Gilgul, ἢ ὁποία διετηρεῖτο μυστικῆ, ἂν καὶ ὁ Λαντγκράβιος φαίνεται νὰ τὴν γνώριζε.

